

Lupeški
i pošten
ljubavnik
Lešandro
Perina i Tonči
Maricom

OL' SE NE VIDI DA
PHURAJEN CUVI NA
TIJARDOVIĆEVA OPERETA U
REŽIJE KREŠIMIRA DOLENČIĆA

PIŠE JASMINA PARIĆ

Pravi spektakl, općenatrodno veselje, šarenilo i teatarski luna-park, priredio je redatelj Krešimir Dolenčić u HNK Split, uprizorivši, po treći put u svojoj karijeri, čuveni Tijardovićev "Splitski akvarel". Da je bilo tehničkih mogućnosti, sigurno ne bi izostavio ni vatromet, a da je orkestar pod ravnanjem Ive Lipanovića na kraju odsvirao i Radetzki marš, i on bi se uklopio u ovu koncepciju predstave bez problema.

Najglasniji, najrasplesaniji, najkričaviji "Akvarel" do sada, nipošto nije prošao bez željenog efekta – krcato gledalište zahvatilo je nekakvo kolektivno novogodišnje raspoloženje i činjenica je da je suživot scene i gledališta ostvaren, a zagovaratelji "tradicije" vjerojatno ostaju u manjini.

Obavezni dodaci

Međutim, teško je reći kakav bi to trebao biti tradicionalni "Akvarel", budući da je ovo djelo, koje je postalo jedan od splitskih simbola, itekako podložno improvizacijama, a one se provode valjda od prve izvedbe prije osamdeset godina, pa nadalje. Nekoliko čvrstih točaka su poznate arije, dueti i zborovi te radnja prvog čina u Varošu, kraj Vile Ridulin. Već drugi čin, u bosanskom lječilištu, ostaje otvoren i za nove likove i za nove tekstove, a osobito treći, na fjeri sv. Duje na Rivi, gdje jedino treba dobiti tombulu i dovesti zaljubljeni par do sretnog kraja.

Kažu da je i sam Tijardović dodavao i prekrajao više puta njihovu radnju, budući da je samu operetu zgotovio na brzini, u svega petnaest dana, a u tradiciju su s vremenom ušli i neki momenti koji su danas, nakon dva ili tri desetljeća, postali obvezni.

Prvi čin ipak čvrsto drže glazbeni brojevi ("O kućo ma-

SPLIŠKI AKVAREL prejakih boja

Najglasniji, najrasplesaniji, najkričaviji "Akvarel" do sada nije prošao bez efekta – krcato gledalište zahvatilo je kolektivno novogodišnje raspoloženje

la", "Marice, dušo", "Perina i mornari"), a i sam dramski zaplet; drugi, smješten u kičasti wellness centar sa stolovima za masažu, karijatidama i fontanama i tako je predug, a dodano mu je još teksta. Treći, na sterilno bijeloj rivi, kojom šeta sveti Duje, nudi, unatoč veselim ritmovima, okus besmisla.

Krešimir Dolenčić isuviše je iskusan redatelj, da bi ovakve izmjene uveo slučajno – zajedno sa scenografkinjom Vesnom Režić i kostimografkinjom Anom Savić Gecan, donio je na pozornicu dio naše otužne svakodnevnice, u kojoj su trgovački centri postali gradski orijentiri i okupljališta, a dva broja veće sunčane naočale, mjerilo

ukusa.

U wellnessu i na Rivi bez duše, Splitsani u onodobnom ruhu ostali su u manjini, kao sličice sa starih sepia fotografija izrezane i prilijepljene u šareni časopis. Ovaj "Akvarel" namoždajući i poručuje da je toliko i ostalo takozvanog starog splitskog duha u današnjem gradu.

Predstava, koja je tipično najavljena kao sretan spoj mladosti i iskustva, donijela je nekoliko odličnih glumačko-pjevačkih kreacija, nekoliko promašaja i nekoliko već viđenih varijanti iz bivših postava.

Sopranistica Valentina Fijačko kao Marica, sigurnog, kristalno čistog glasa, s odlično naučenim akcentima i svo-

jom simpatičnom pojavom, svakako je ostvarila najdobjimljivi rezultat. Tenor Saša Jakelić (Tonči) imao je malo slabiji dan, a bas Ivica Čikeš kao barba Toma, pokazao je da se odlično snalazi i u ulogama koje nisu nužno operno-heroijske. Studentski par glumaca, Jelena Bosančić kao Perina Štrambera i Goran Marković kao Lešandro, nesumnjivo donose mladenački entuzijazam u predstavu, a njihove su izvedbe, osobito plesne, bogato aranžirane.

Plesna škola

Opaža se kod njih i utjecaj satova glume i plesne i glazbene škole, ali opet im nije lako oslikati uvjerljive karaktere, kod kojih je puno bitniji "mot", nego naučeni korak. Tajana Jovanović kao bolesna Jovana, isuviše je mlada i zdrava, a Tonči Banov, Ivan Jakus, Mirko Kraljev, Joško Ševo, Ratko Glavina, Miroslav Ljubičić, Frane Perišin i ostali, ili su osvježili uloge koje su mnogo puta igrali, ili su se uglavnom dobro snašli u novima, s tim da je lik sveca, koji tumači inače odlični Frane Perišin, jedan od nepotrebnih umetaka.

Studenti Antonio Franić, Duje Grubišić, Matija Kačan i Ivo Perkušić (američki mornari), energično su se rasplesali čak i u ritmu sambe i pokazali bespriječno čiste mudante. Rasplesali su se po napucima koreografkinje Snježane Abramović i članovi baleta i zbora, tako da se ne može nitko žaliti na statičnost.

U ovome raspojasanom šušuru, povremeno su divne Tijardovićeve melodije dolazile kao odmor i melem za dušu.

Novi "Akvarel" ne treba posebno preporučivati – karte za iduće izvedbe odavno su već rasprodane, publika će se zabaviti, pa čak i ona kojoj bude smetalo što je "Akvarel" malo previše našprican autolakom i posut šljokicama.

Samo ti nosi...

** Težaci, batelanti i kaligjeri, i u prvju su izvedbi bili idealizirani i nestvarni, kako opereti i priliči, na sceni se moglo govoriti o siromaštvu, ali bilo je to zašecereno siromaštvo, bez gladi, sušice, ušenaka i čimavica. Unatoč tomu, u djelu postoje dva-tri osjetljivija dramska momenta, koja bi trebala biti naglašena, poput onoga kada sirotinji plijene pokućstvo – ovdje je i to prošlo ležerno.